

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

Šroubárna Ždánice a.s., IČ: 463 47 496,
se sídlem Jiráskova 972/52, 697 01 Kyjov
zastoupeného advokátem Mgr. Miroslavem Osladilem
se sídlem Sokolovská 668/136d, Praha 8,

proti

žalovanému

Ministerstvo financí
se sídlem Letenská 525/15, 118 00 Praha – Malá Strana,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2021 s č. j. MF-30660/2021/3902-4,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Generální ředitelství cel rozhodnutím ze dne 15. 4. 2021, č. j. 21253/2021-900000-311, v rámci přezkumného řízení změnilo rozhodnutí Generálního ředitelství cel č. j. 47218/2019-90000-311, č. j. 47218-2/2019-90000-311, č. j. 47218-3/2019-90000-311, č. j. 47218-4/2019-90000-311 a č. j. 47218-5/2019-90000-311, všechna ze dne 16. 9. 2019, kterými bylo rozhodnuto o odvolání žalobce proti dodatečným platebním výměrům ze dne 11. 4. 2014, jimiž bylo žalobci doměřeno clo.
2. Žalobce podal proti rozhodnutí Generálního ředitelství cel (dále jen „GŘC“) odvolání, o němž zamítavě rozhodl žalovaný.
3. Vydání napadeného rozhodnutí předcházelo řízení započaté tím, že Celní úřad pro Jihomoravský kraj vydal dne 11. 4. 2014 dodatečné platební výměry (dále též „DPV“), kterým žalobci doměřil clo, antidumpingové clo a penále za dovoz podložek z oceli typu ULS7, které se vkládají mezi hlavu vrtule do pražce a pružnou svěrku upevňovacího mechanismu železničního kolejového svršku (systém Vossloh). Pro projednávanou věc pak jde o DPV: č. j. 842-74/2014-530000-51 ze dne 11. 4. 2014, kterým bylo odvolateli doměřeno clo a antidumpingové clo v celkové výši 1.118.309,- Kč a předepsáno penále ve výši 223.662,- Kč; č. j. 842-75/2014-530000-51 ze dne 11. 4. 2014, kterým bylo odvolateli doměřeno clo a antidumpingové clo v celkové výši 1.120.305,- Kč a předepsáno penále ve výši 224.061,- Kč; č. j. 842-76/2014-530000-51 ze dne 11. 4. 2014, kterým bylo odvolateli doměřeno clo a antidumpingové clo v celkové výši 1.130.814,- Kč a předepsáno penále ve výši 226.163,- Kč; č. j. 842-77/2014-530000-51 ze dne 11. 4. 2014, kterým bylo odvolateli doměřeno clo a antidumpingové clo v celkové výši 1.690.153,- Kč a předepsáno penále ve výši 338.031,- Kč; č. j. 842-78/2014-530000-51 ze dne 11. 4. 2014, kterým bylo odvolateli doměřeno clo a antidumpingové clo v celkové výši 1.128.791,- Kč a předepsáno penále ve výši 225.759,- Kč.
4. Tyto DPV byly GŘC přezkoumány v odvolacím řízení, proti jehož rozhodnutí ze dne 7. 11. 2014, čj. 34675-3/2014-900000-304.1, čj. 34675-4/2014-900000-304.1, čj. 34675-5/2014-900000-304.1, čj. 34675-6/2014-900000-304.1, čj. 34675-7/2014-900000-304.1, čj. 34675-8/2014-900000-304.1, čj. 34675-9/2014-900000-304.1, čj. 34675-10/2014-900000-304.1, čj. 34675-11/2014-900000-304.1, čj. 34675-12/2014-900000-304.1, podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který rozhodl rozsudkem ze dne 26. 4. 2017, č. j. 31Af 7/2015-172.
5. Na základě podané kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 7. 3. 2019, č. j. 10Afs 186/2017-64, rozsudek krajského soudu zrušil, zrušil rovněž rozhodnutí GŘC a věc vrátil k dalšímu řízení. Důvodem pro vyhovění kasační stížnosti bylo ustanovení § 22 nového celního zákona (č. 242/2016 Sb., účinného od 29. 7. 2016), podle nějž z částky doměřeného cla nevzniká penále.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

6. Dne 16. 9. 2019 proto GŘC vydalo nová rozhodnutí o odvolání (pod č. j. 47218/2019-9000000-311, č. j. 47218-2/2019-9000000-311, č. j. 47218-3/2019-9000000-311, č. j. 47218-4/2019-9000000-311, č. j. 47218-5/2019-9000000-311, č. j. 47218-6/2019-9000000-311, č. j. 47218-7/2019-9000000-311, č. j. 47218-8/2019-9000000-311, č. j. 47218-9/2019-9000000-311 a č. j. 47218-10/2019-9000000-311), v nichž rozhodlo o zrušení předpisu penále. Proti těmto rozhodnutím podal žalobce správní žalobu, o níž zamítavě rozhodl Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 14. 12. 2021, č. j. 31 Af 84/2019 – 429. Žalobce podal proti rozsudku Kasační stížnost, která byla zamítnuta rozsudkem ze dne 26. 5. 2023, č. j. 5Afs 22/2022-38.
7. Rozhodnutí o odvolání ze dne 16. 9. 2019 č. j. 47218/2019-90000-311, č. j. 47218-2/2019-90000-311, č. j. 47218-3/2019-90000-311, č. j. 47218-4/2019-90000-311 a č. j. 47218-5/2019-90000-311, byla současně podrobena přezkumu nařízeného žalovaným, jehož výsledkem je vydání žalobou napadeného rozhodnutí (bod 1 a 2 rozsudku). Rozhodnutím GŘC byla rozhodnutí o odvolání změněna shodně tak, že do výrokové části každého z rozhodnutí byl doplněn odkaz na č. 221 odst. 4 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, ve znění pozdějších předpisů.
8. V důsledku vedeného přezkumného řízení Krajský soud v Brně usnesením ze dne 22. 6. 2021, č. j. 31 Af 84/2019 - 424, žalobu ze dne 15. 11. 2019 v části, v níž se žalobce domáhal přezkumu DPV ze dne 16. 9. 2016, vyloučil k samostatnému projednání. Shledal totiž, že změna těchto rozhodnutí žalovaného v přezkumném řízení může mít vliv na procesní postup soudu. Následně krajský soud usnesením ze dne 27. 7. 2021, č. j. 31 Af 50/2021 - 408, řízení zastavil, neboť dospěl k závěru, že odpadl předmět řízení, jelikož napadená rozhodnutí žalovaného de facto zanikla a byla nahrazena rozhodnutím žalovaného v přezkumném řízení.
9. Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 18. 2. 2022, č. j. 4 Afs 297/2021 – 55, usnesení krajského soudu zrušil jako předčasné (krajský soud měl vyčkat právní moci rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení) a nesrozumitelné; řízení bylo zastaveno, ačkoli krajský soud měl za to, že jsou dány podmínky pro odmítnutí žaloby.
10. Předmětem soudního přezkumu v nynějším řízení je tedy rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí GŘC vydaného v přezkumném řízení – viz bod 7 rozsudku.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

11. V první žalobní námitce žalobce namítl nesprávný postup žalovaného v přezkumném řízení.
12. Jak uvedl, rozhodnutí spočívá v tom, že v záhlaví každého z rozhodnutí, kde je uveden orgán, který rozhodnutí vydává, a odkazy na právní předpisy, podle kterých je rozhodnutí vydáváno, byl doplněn odkaz na čl. 221 odst. 4 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, ve znění pozdějších předpisů (dále také jako „celní kodex“). Provedená změna rozhodnutí není fakticky změnou rozhodnutí, jelikož nemá za následek žádnou změnu v právech a povinnostech stran uložených rozhodnutími, ani nemění samotné výroky rozhodnutí. Ve své podstatě se jedná o opravu rozhodnutí ze dne 16. 9. 2019.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

13. Rozhodnutí ze dne 16. 9. 2019 jsou však nepřezkoumatelná, neboť neobsahují jakýkoliv závěr, úvahu nebo jen zmínku o běhu lhůty pro sdělení celního dluhu. Takovou vadu rozhodnutí není možné napravit jejich změnou, ale pouze jejich zrušením. Žalobce odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 10. 2008, č. j. 9 Ca 67/2007-46, s tím, že GŘC tak postupovalo nesprávně, když zcela chybějící úvahu o prekluzi lhůty pro sdělení cla v rozhodnutích ze dne 16. 9. 2019 o odvolání nahradilo svou vlastní úvahou a odůvodněním.
14. Žalobce má za to, že rozhodnutí o odvolání jsou nepřezkoumatelná z důvodu úplné absence jakékoliv úvahy o běhu prekluzivní lhůty pro sdělení celního dluhu. Nepřezkoumatelnost není možné napravit změnou rozhodnutí provedenou Napadenými rozhodnutími. Jediným správným postupem je v tomto případě zrušení rozhodnutí o odvolání a dodatečných platebních výměrů a zastavení řízení o doměření cla.
15. Ve druhé žalobní námitce se žalobce zabýval posouzením lhůty pro sdělení celního dluhu.
16. Žalobce tvrdí, že v projednávané věci je na místě aplikovat tříletou pro sdělení celního dluhu dle ustanovení čl. 221 odst. 3 celního kodexu a v daném případě nebyly vůbec věcně dány důvody pro postup podle čl. 221 odst. 4 celního kodexu a k prolomení lhůty pro sdělení celního dluhu, jelikož předmětný celní dluh nevznikl v důsledku činu, který byl v době, kdy byl spáchán, trestný.
17. Žalobce po přijetí antidumpingového nařízení přestal předmětné zboží dovážet a začal prověřovat sazební zařazení předmětného zboží, s cílem správně zjistit platný právní stav tak, aby z jeho strany nemohlo dojít k porušení právních předpisů. Žalobce nechtěl jednat protiprávně a byl přesvědčen o tom, že jím uváděné sazební zařazení zboží bylo správné. Žalobce vynaložil veškeré úsilí, aby nedošlo k porušení právních povinností z jeho strany.
18. Žalobce shrnul, že celní orgány v rámci lhůty tří let od vzniku celních dluhů získaly všechny potřebné informace k vyčíslení a doměření celních dluhů. Skutečnost, že nakonec v případě JSD, kterých se napadená rozhodnutí týkají, nedošlo ke sdělení celních dluhů v rámci tříleté lhůty, nebyla zaviněna žalobcem. V tomto případě není dán důvod, pro který by bylo nutné tříletou lhůtu prolamovat. Napadená rozhodnutí neobsahují dostatečně podloženou a přesvědčivou úvahu, ze které by vyplývalo odůvodněné podezření, že jednáním žalobce byly naplněny znaky některého trestného činu. Ze strany celních orgánů byly v rámci nedostatečné úvahy zahrnuté v napadených rozhodnutích zohledněny pouze některé skutečnosti a okolnosti případu, které podporují závěr o trestnosti jednání žalobce, přičemž mnohé relevantní okolnosti byly v rámci úvahy bez dostatečného odůvodnění opominuty. V tomto případě tak nebyly naplněny důvody pro prolomení lhůty pro sdělení celního dluhu podle čl. 221 odst. 4 celního kodexu.
19. V rámci další žalobní argumentace žalobce uvedl, že nesouhlasí s tím, že by jeho předchozí odsouzení za správní delikt podle § 294 odst. 1 písm. e) původního celního zákona, spočívající v uvedení nesprávných údajů v dotčených celních prohlášení, jakýmkoliv způsobem odůvodňovalo prolomení tříleté prekluzivní lhůty nebo dokazoval, že se žalobce dopustil trestného činu.
20. Ke způsobu výpočtu lhůty pro sdělení celního dluhu žalobce uvedl, že k obnovení běhu lhůty přerušené podáním odvolání dne 29. 4. 2014 došlo vydáním rozhodnutí dne 7. 11. 2014 a k obnovení běhu lhůty přerušené podáním správní žaloby dne 7. 1. 2015 došlo vydáním rozhodnutí Krajského soudu v Brně dne 26. 4. 2017. Z relevantních ustanovení celního kodexu nevyplývá, že k obnovení běhu lhůty má dojít až doručením rozhodnutím

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

a nikoliv jejich vydáním, což bylo potvrzeno i v předchozí rozhodnutí GŘC v tomto i v obdobných případech.

21. V závěrečné části žaloby žalobce odkázal na správní žalobu původně podanou ke Krajskému soudu v Brně, jíž učinil přílohou žaloby nynější s tím, že uplatňuje všechny zde dříve vznesené žalobní námitky.
22. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Jak uvedl v písemném vyjádření k žalobě, rozsudky Krajského soudu v Brně č. j. 31 Af 7/2015-172 ze dne 26. 4. 2017 a Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Afs 186/2017 ze dne 7. 3. 2019 potvrdily, že clo i antidumpingové clo bylo žalobci vyměřeno správně.
23. Rozhodnutím žalovaného o nařízení přezkoumání rozhodnutí GŘC potvrdil žalovaný názor Generálního ředitelství cel, že k uplynutí prekluzivní lhůty pro sdělení celního dluhu žalobkyni v dotčených případech Druhých rozhodnutí o odvolání nedošlo. Nebylo proto namístě rozhodnutí o odvolání ve smyslu ustanovení § 123 odst. 5 zákona daňového řádu rušit. Takové rozhodnutí by připadlo v úvahu pouze v případě, že by rozhodnutí o odvolání neměla být vůbec vydána.

III.

Posouzení žaloby

24. Městský soud v Praze (též jen jako „městský soud“ nebo jen „soud“) ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, když účastníci s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasili (souhlas žalobkyně byl v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou s. ř. s. presumován) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
25. Mezi stranami není sporu o skutkovém stavu věci, s nímž se soud seznámil ze spisového materiálu zaslaného žalovaným v elektronické podobě.
26. Co se týče primární námitky nepřípustnosti zhojit nepřezkoumatelnost rozhodnutí jeho změnou v odvolacím řízení, městský soud se plně ztotožňuje s argumentací žalovaného.
27. Podle § 121 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, *správce daně z moci úřední nařídí přezkoumání rozhodnutí, jestliže po předběžném posouzení věci dojde k závěru, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, se nepřihlíží.*
28. Podle § 123 odst. 3 daňového řádu, *správce daně je při řízení vázán důvody, pro které bylo nařízeno, a právním názorem vyjádřeným v rozhodnutí o nařízení přezkoumání rozhodnutí; ve stejném rozsahu může řízení doplňovat a odstraňovat jeho vady.*
29. Podle § 123 odst. 5 daňového řádu, *jestliže správce daně po zahájení přezkumného řízení zjistí, že byly naplněny podmínky podle § 121 odst. 1, vydá rozhodnutí, kterým se původní rozhodnutí zruší nebo změní. V opačném případě přezkumné řízení zastaví*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

30. K výkladu citovaných zákonných ustanovení odborná literatura uvádí: „rozhodnutí může správce daně původní rozhodnutí zrušit, a to v případě, nemělo-li být vůbec přezkoumávané rozhodnutí vydáno. Může také původní rozhodnutí změnit. V žádném případě však zákon nepřipouští věc vrátit původnímu orgánu k novému projednání (tak, jak tomu je ve správním řízení - dle správního řádu)“ (viz § 121-123 Díl 4 Přezkumná řízení. In: BAXA, Josef, Ondřej DRÁB, Lenka KANIOVÁ, Petr LAVICKÝ, Alena SCHILLEROVÁ, Karel ŠIMEK a Marie ŽIŠKOVÁ. Daňový řád: Komentář [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2023-8-8]. ASPI_ID KO280_2009CZ. Dostupné v Systému ASPI. ISSN: 2336-517X.).
31. Z uvedeného vyplývá, že žalobní námitka důvodná není. Žalovaný podle uvedených zákonných ustanovení nemohl postupovat jinak, než přezkoumávané rozhodnutí změnit, za situace, kdy shledal, že vydána být měla, jsou však zatížena vadou, kvůli které nemohou obstát a musí být proto změněna. Jejich vrácení GŘC, jehož se žalobce domáhá, zákonná úprava neumožňuje.
32. Co se týče dalších žalobních námitek, městský soud vyšel ze zjištění, že dodatečné platební výměry byly přezkoumávány Krajským soudem v Brně a Nejvyšším správním soudem a je proto na místě, vypořádat je v souladu s předchozími rozhodnutími – zejména s ohledem na závěry učiněné Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 7. 3. 2019, č. j. 10Afs 186/2017-64 (viz bod 5 rozsudku) a v recentním rozsudku ze dne 26. 5. 2023, č. j. 5Afs 22/2022-38.
33. V žalobní námitce pod bodem III. žaloby, žalobce uvádí, že v jeho případě je na místě aplikovat základní tříletou lhůtu ke sdělení celního dluhu.
34. V rozsudku ze dne 7. 3. 2019, č. j. 10Afs 186/2017-64, Nejvyšší správní soud konstatoval, že sazební zařazení výrobku bylo provedeno správně. Žalobce trval na tom, že podložky měly být zařazeny pod číslo 7326 kombinované nomenklatury, a nikoli pod číslo 7318. Podle Nejvyššího správního soudu požadovaná tvrdost podložek ULS7 odpovídá obvyklé tvrdosti běžných plochých podložek (pod matici) a materiálem používaným pro jejich výrobu je běžná (neušlechtilá) konstrukční ocel. Všeobecně použitelným výrobkem“ podle vysvětlivek k Harmonizovanému systému popisu a číselného označování zboží (ke třídě XV, část C) není jen takové zboží, které nemá žádnou speciální či obvyklou funkci; konkrétně není všeobecně použitelným výrobkem jen taková podložka, která by, stěžovatelnými slovy, „mohla být použita pod jakoukoli maticí“. Každá (jakákoli) ocelová podložka má určitý vnitřní a vnější průměr, tloušťku, materiálovou pevnost, a nebude tedy vhodná pro jakékoli užití. Podstatné však je, že svým vzhledem, rozměry, materiálem a svou ochrannou funkcí ve vztahu k ostatním součástkám systému Vossloh (konkrétně jde o rozložení tlaku, kterým působí hlava vrtule do pražce na pružnou svěrku) odpovídá podložka ULS7 obecným znakům plochých podložek.
35. Co se týče lhůty pro sdělení celního dluhu a výpočtu, kterým žalobce v žalobě argumentuje, Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 14. 12. 2021, č. j. 31 Af 84/2019-429, uvádí: „[z]ákladní prekluzivní lhůta pro doměření cla v nyní posuzované věci vyplývá z čl. 221 odst. 3 celního kodexu, dle kterého nelze sdělit dlužníkovi celní dluh po uplynutí lhůty tři let od vzniku celního dluhu. Zároveň není sporné, že celní dluhy vznikly přijetím celních prohlášení 27. 7 2011, 11. 8. 2011, 5. 9. 2011, 4. 10. 2011 a 5. 12. 2011. Dále není sporné, že prvostupňová rozhodnutí byla vydána dne 11. 4. 2014 a dne 29. 4. 2014 podal žalobce proti prvostupňovým rozhodnutím odvolání, o nichž rozhodl žalovaný dne 7. 11. 2014, a rozhodnutí nabyla právní moci dne 9. 11. 2014. Žalobu proti původním rozhodnutím podal žalobce dne 7. 1. 2015 a soud

o ni rozhodl rozsudkem ve věci 31Af 7/2015 dne 26. 4. 2017, který nabyl právní moci dne 5. 6. 2017. Kasační stížnost proti uvedenému rozsudku podal žalobce dne 16. 6. 2017 a dne 7. 3. 2019 o ní rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že rozhodnutí zdejšího soudu zrušil, vč. rozhodnutí žalovaného.

36. Podle čl. 221 odst. 3 věta druhá celního kodexu se běh prekluzivní lhůty staví ode dne podání opravného prostředku ve smyslu čl. 243 po dobu trvání řízení o opravném prostředku.
37. Za opravný prostředek ve smyslu čl. 243 celního kodexu je třeba považovat jak odvolání, tak opravné prostředky v rámci správního soudnictví. Prekluzivní lhůta pro sdělení celního dluhu proto neběžela ode dne podání odvolání proti prvostupňovým platebním výměřům do právní moci rozhodnutí o podaných odvoláních, dále ode dne podání žaloby do dne právní moci rozhodnutí o žalobě a ode dne podání kasační stížnosti do dne opětovného rozhodnutí žalovaného, neboť rozhodnutím Nejvyššího správního soudu se věc vrátila zpět do odvolacího řízení před žalovaným. Prekluzivní lhůta proto běžela ode dne 9. 11. 2014 (právní moc původních rozhodnutí žalovaného) do 7. 1 2014 (den podání žaloby proti nim) a dále ode dne 5. 6. 2017 (den právní moci rozhodnutí zdejšího soudu ve věci sp. zn. 31Af 7/2015) do 16. 6. 2017 (den podání kasační stížnosti proti uvedenému rozsudku zdejšího soudu), tj. prekluzivní lhůta běžela 58 a 11 dní, tedy celkem 69 dní.
38. Žalobce se mylí v tom, že započítává do běhu prekluzivní lhůty i dobu ode dne nyní přezkoumávaných rozhodnutí do dne podání nyní posuzované žaloby, tj. ode dne 16. 9 2019 do 15. 11. 2019. Prekluzivní lhůta je vymezena pro správní orgán pro vydání jeho pravomocného rozhodnutí. Vydáním nyní napadeného rozhodnutí se běh lhůty zastavil a doba ode dne vydání nyní napadených rozhodnutí do dne podání žaloby by se do běhu prekluzivní lhůty započítávala v situaci, kdy by soud opětovně zrušil žalobou napadeného rozhodnutí, ať již v řízení před zdejším soudem, nebo v řízení před Nejvyšším správním soudem.
39. Jestliže tedy žalobce tvrdí, že v případě nejstaršího celního dluhu, který vznikl na základě celního prohlášení, které bylo přijato dne 27. 7. 2011 zbývalo po vydání v pořadí prvního rozhodnutí žalovaného z prekluzivní lhůty celkem 91 dní, tak z ní uplynulo celkem 69 dní. Jelikož se v případě tohoto dluhu jedná o nejstarší celní dluh, tak ani v případě pozdějších rozhodnutí nedošlo k prekluzi práva sdělit žalobci vznik celního dluhu.“
40. V rozsudku ze dne 26. 5. 2023, č. j. 5AFs 22/2022-38, Nejvyšší správní soud uvedl: „krajský soud postupoval plně v souladu s výše odkazovanou judikaturou a postavil proti argumentaci stěžovatelky svůj právní názor (podrobný výpočet běhu prekluzivní lhůty a jejího stavění), v jehož konkurenci argumentace stěžovatelky neobstojí“
41. Nejvyšší správní soud pokládá rovněž za správný závěr krajského soudu, že konec stavění prekluzivní lhůty nastává až ke dni právní moci rozhodnutí o opravném prostředku, tedy ke dni, kdy je takové rozhodnutí účinné vůči všem jeho adresátům. Jak dále uvádí: „[S] krajským soudem lze souhlasit rovněž v tom, že pokud byla prekluzivní lhůta zachována v případě nejstaršího z posuzovaných celních dluhů a zároveň její stavení probíhalo u všech těchto celních dluhů shodně, není možné, aby u některého z novějších celních dluhů lhůta uplynula. Nebylo tedy nutné pro každý jednotlivý případ uvádět samostatný výpočet. V souladu s tímto principem provede rovněž Nejvyšší správní soud výpočet pouze pro případ nejstaršího z posuzovaných celních dluhů, u něhož došlo k přijetí celního prohlášení dne 27. 7. 2011.“
42. Pod bodem 31 Nejvyšší správní soud shrnuje: „[t]říletá lhůta podle čl. 221 odst. 3 celního kodexu měla původně uplynout v souladu s čl. 3 odst. 1 ve spojení s čl. 3 odst. 2 písm. c) nařízením

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

č. 1182/71 dne 28. 7. 2014. Proti dodatečnému platebnímu výměru ze dne 11. 4. 2014 se stěžovatelka dne 29. 4. 2014 odvolala, čímž započalo stavení běhu prekluzivní lhůty. V tuto chvíli zbývalo ze lhůty ještě 90 dnů. První rozhodnutí o odvolání bylo doručeno dne 9. 11. 2014, v tento den se prekluzivní lhůta znovu rozběhla a běžela 59 dnů, až do podání první žaloby dne 7. 1. 2015. V tuto chvíli zbývalo ze lhůty 31 dnů. První rozsudek nabyt právní moci v den doručení stěžovatelce (žalovanému byl doručen dříve), tedy 5. 6. 2017, čímž se prekluzivní lhůta opět rozběhla, a to na 11 dnů, než byla podána první kasační stížnost (16. 6. 2017). V tuto chvíli zbývalo ze lhůty 20 dnů. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Afs 186/2017–64 byl zrušen jak první rozsudek krajského soudu, tak první rozhodnutí o odvolání, věc se tedy vrátila do procesního stavu, kdy běželo odvolací řízení a prekluzivní lhůta se tak v souladu s čl. 221 odst. 3 celního kodexu i nadále stavila. V den právní moci napadených rozhodnutí žalovaného tedy z prekluzivní lhůty nejstaršího z posuzovaných celních dluhů zbývalo ještě 20 dní, prekluzivní lhůta tedy byla zachována.“

43. K této žalobní námitce je městský soud nucen konstatovat, že není zcela zřejmé, kam směřuje. K přezkumnému řízení správní orgány přistoupily proto, že přezkoumávaná rozhodnutí GRČ neobsahovala odkaz na č. 221 odst. 4 celního kodexu, který pak byl také do rozhodnutí doplněn. Městský soud uzavírá, že tuto žalobní námitku pokládá za nedůvodnou.
44. Žalobce namítá, že postupoval v dobré víře a tedy nebyly dány důvody pro postup podle čl. 221 odst. 4 celního kodexu.
45. Podle čl. 221 odst. 4 celního kodexu, vznikne-li celní dluh v důsledku činu, který byl v době, kdy byl spáchán, trestný, může být výše dluhu sdělena dlužníkovi za podmínek stanovených platnými předpisy i po uplynutí tříleté lhůty zmíněného v odstavci 3.
46. Městský soud vyšel ze zjištění (a žalobce to ani nepopírá), že žalobce byl uznán vinným za spáchání správního deliktu podle § 294 odst. 1 písm. e) tehdy platného celního zákona, jehož se dopustil tím, že jako osoba odpovědná za správnost údajů uvedených v celních prohlášeních poskytl Celnímu úřadu pro Jihomoravský kraj nesprávné údaje. Jednání žalobce spočívalo v uvedení nesprávného údaje o zbožíovém kódu v rozporu s přímo použitelným předpisem Evropské unie v oblasti celnictví (celní sazebník), žalobce porušil příslušné komunitární právní předpisy a tím naplnil znaky skutkové podstaty správního deliktu ve smyslu § 294 odst. 1 písm. e) tehdy platného celního zákona.
47. Dobrá víra žalobce byla podrobena hodnocení již ze strany Krajského soudu v Brně, který v rozsudku ze dne 14. 12. 2021, č. j. 31 Af 84/2019-429, k tomu uvedl: „[v] dalším žalobním bodu namítal žalobce opětovně porušení jeho dobré víry spočívající v tom, že sazební zařazení předmětného zboží pod položku 7326 založil na stanovisku Celního ředitelství v Brně ze dne 28. 5. 2010, č. j. 4882/2010-010100-22, a podpůrně též na telefonických potvrzeních zaměstnanců celního úřadu.“
48. Předmětné stanovisko není rozhodnutím celních orgánů ani závaznou informací dle čl. 12 celního kodexu. Soud může znovu zopakovat, že pokud chtěl mít žalobce jistotu, jakým způsobem má zboží deklarovat, zejména když sám ho po dlouhou dobu dovážel pod TARIC kódem 7318 a teprve v důsledku přijetí antidumpingového nařízení se rozhodl změnit (po zjištění pravé podstaty jím dováženého zboží) celní zařazení, mohl a měl požádat o vydání závazné informace o sazebním zařazení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

49. *Dotčené stanovisko Celního ředitelství v Brně jistě lze považovat za typ formalizovaného úkonu, nicméně z obsahu správního spisu jasně vyplývá, že vycházelo především z popisu zboží tak, jak bylo vymezeno samotným žalobcem v celní deklaraci. Jestliže celní orgány následně při kontrole zboží došly k závěru, že účel použití tak, jak byl deklarován žalobcem a následně v návaznosti na to popsán v předmětném stanovisku, plně neodpovídá účelu zjištěnému v rámci dokazování v průběhu celní kontroly, pak nelze konstatovat, že by byl žalobce v dobré víře ve správnost celního zařazení. Soud zároveň zdůrazňuje, že předmětné stanovisko bylo vydáno pouze pro vnitřní potřeby celního úřadu v rámci komunikace mezi správními orgány. K dotčení dobré víry žalobce, stejně jako jeho legitimního očekávání by bez pochyb mohlo dojít v případě, že by změnil celní orgány svoji praxi stejným typem úkonu a na základě shodného popisu zboží by změnil stanovisko a začaly zařazovat zboží pod jiný TARIC kód. Jestliže ale u žalobce proběhla kontrola, jejíž nedílnou součástí bylo dokazování a hodnocení zboží a která vyústila ve vydání rozhodnutí, je podle soudu zcela legitimní možnost, aby celní orgány dospěly k jinému závěru o celním zařazení, neboť v opačném případě by jakákoliv kontrola zboží po propuštění postrádala v případě existence neveřejného stanoviska celního úřadu smysl. Je zřejmé, že v souzené věci došlo ke změně celního zařazení po komplexnějším hodnocení dotčeného zboží a za této situace neshledal soud oprávněnou námitku porušení dobré víry žalobce.*
50. *V případě telefonických konzultací na Celním úřadě Hodonín a potvrzení sazebního zařazení se nejednalo o žádný formalizovaný úkon, který by jakožto aktivní jednání celní orgán zavazoval (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2016, č. j. 2 Afs 124/2016- 29, dle kterého „Za formalizovaný úkon v právě uvedeném smyslu přitom nelze považovat, a tedy celnímu orgánu přičítat, informace poskytnuté pracovníkem celního orgánu ústně, včetně informací poskytnutých telefonem...či informace poskytnuté prostřednictvím velmi neformální e-mailové komunikace...“).*
51. Městský soud se s citovanými závěry plně ztotožňuje.
52. Žalobce v navazující argumentaci uvedl, že jeho jednání nemůže být posouzeno jako trestný čin. V tom je třeba dát žalobci za pravdu, neboť o tom, že byl trestný čin spáchán, rozhoduje výlučně soud (§2 odst. 2 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád).
53. Nicméně žalovaný v napadeném rozhodnutí k takovému závěru nedochází, správně konstatuje, že jednání žalobce bylo jednáním protiprávním, které správní orgán postihl jako delikt, což v kontextu judikatury evropské i ústavní je třeba považovat za trestní řízení v širším smyslu. Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 7. 3. 2019, č. j. 10Afs 186/2017-64, uvedl, že žalobce se nesprávného zařazení výrobků aktivně domáhal, ačkoli věděl, že v předchozím období byly výrobky zařazovány pod číslo 7318 a „již označení výrobku v rozporu s jeho obvyklým označením jako speciální výlisek lze chápat jako snahu vyhnout se zařazení výrobku do těch čísel sazebníku, která byla postižena antidumpingovým clem“ (bod 29).
54. Z čl. 221 odst. 4 celního kodexu vyplývá, že sdělit výši dluhu je oprávněn celní úřad tehdy, kdy je zjištěno, že celní dluh vznikl v důsledku činu, který byl v době jeho spáchání trestný. Soudní dvůr Evropské unie v rozsudku ze dne 16. 7. 2009 ve spojené věci C-124/08 a C-125/08, Gilbert Snauwaert a další, uvedl, že „právní kvalifikace jednání jako „trestný čin“ provedená celními orgány nepředstavuje určení, že k protiprávnímu jednání podle trestního práva skutečně došlo. Uvedená kvalifikace se provádí pouze v rámci a pro účely řízení správní povahy, jehož jediným cílem je umožnit uvedeným orgánům napravit případy vybrání dovozního nebo vývozního cla v nesprávné nebo nedostatečné výši.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

55. V rozsudku ze dne 7. 8. 2019, č. j. 4 Afs 152/2019 – 68, Nejvyšší správní soud uvedl: „[u]platnění prodloužené lhůty podle čl. 221 odst. 4 celního kodexu postačí přezkoumatelná úvaha správního orgánu, ze které vyplývá, že celní dluh vznikl v důsledku činu, který byl v době, kdy byl spáchán, trestný. Nevyžaduje se tedy shledání dlužníka, popřípadě jiné osoby, vinným ze spáchání trestného činu, ani zahájení trestního řízení“.
56. Jinak řečeno, celní kodex nestanoví podmínku, že by muselo být zahájeno trestní řízení vůči konkrétní osobě, nestanoví podmínku, že by muselo dojít k zahájení trestního řízení ani k vydání odsuzujícího rozsudku. Je ponecháno na celním úřadu, aby posoudil, zda by mohla být naplněna skutková podstata určitého konkrétního trestného činu. Není třeba prokázat, že se tohoto trestného činu dopustila určitá konkrétní osoba. Argumentace žalobce není proto v tomto směru správná.
57. Pokud jde o námitku proti výpočtu lhůty pro sdělení celního dluhu, odkazuje městský soud na předešlou argumentaci a zejména citaci rozsudků, které se zabývaly argumentací žalobce v předcházejících řízeních, a uzavírá, že k obnovení běhu lhůt dochází až doručením rozhodnutí, jak správně argumentuje žalovaný.
58. Pod bodem VII. žaloby žalobce obecně, bez bližší specifikace uplatnil jako žalobní námitky tvrzené důvody nezákonnosti rozhodnutí, které uplatnil ve správní žalobě dříve podané v řízení vedené pod sp. zn. 31Af 50/2021 a svůj postup opírá o rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2019, č. j. 8Afs 361/2018-49 a ze dne 28. 5. 2010, č. j. 2Afs 125/2009.
59. Žalobce je nepochybně oprávněn uplatnit všechny žalobní námitky, tedy i takové, které již vznesl v předchozích řízeních, je však povinen je přezkoumatelným způsobem formulovat.
60. V nyní projednávané věci jsou předmětem soudního přezkumu jiná rozhodnutí žalovaného, než vůči kterým směřovala původní žaloba – jde o rozhodnutí vzešlá z přezkumného řízení. Jelikož žalobce žádné konkrétní žalobní námitky pod bodem VII. žaloby neuvádí, nemá městský soud, čím se dále zabývat.
61. V obecné rovině městský soud připomíná skutečnost stěžejní pro celé řízení. Prvotní rozhodnutí o odvolání proti dodatečným platebním výměrům bylo zrušeno pouze z důvodu změny zákonné úpravy, která vyloučila možnost uložení penále. Sazební zařazení výrobku bylo celními orgány provedeno správně, správně bylo žalobci vyměřeno clo i antidumpingové clo, k prekluzi lhůty pro sdělení celního dluhu nedošlo. Žaloba nebyla podána důvodně.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

62. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
63. Výrok o nákladech řízení mají oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. srpna 2023

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu